

Arrest

nr. 202 325 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10, en 12*bis*, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15*quater*).

1.2.1 Op dezelfde dag geeft hij de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13).

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De heer

Naam: O.

Voornaam: J. O.

Geboortedatum: 04.12.1985

Geboorteplaats: Lagos,

Nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving/uiteindelijk op..... (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geen geldig visum.

De aanwezigheid van een wettelijke partner en (stief) kinderen op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.

Preventieve maatregelen (3)

In uitvoering van artikel 74/14,§2, van de wet van 15 december 1980; worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

☐ *zich aanmelden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt..... (4) en/of;*

☐ *een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring gegeven bij de*

Deposito en Consignatiekas,..... (4) en/of

☐ *een kopie van identiteitsdocumenten overhandigen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet van 18.12.1980. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de hoorplicht van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Eerste onderdeel.

Dat artikel 74/13 vreemdelingenwet en het hoorrecht van toepassing zijn.

Dit artikel is niet vermeld en in de beslissing is geen enkele melding van of overweging met betrekking tot het gezinsleven of de gezondheidstoestand van verzoeker en zijn dochter en stiefzoon.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 verder een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EUHandvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht

op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij kunnen wijzen op zijn gezinsleven, op het feit dat hij een door de ambtenaar officiële wettelijke samenwoning heeft met mevrouw Williams, dat hij de primaire zorgfiguur is voor de twee kinderen, en in het bijzonder voor S. die een speciale ziekte heeft (Sikkelcelziekte) en die hiervoor door verzoeker opgevolgd wordt zoals de medici bevestigen. Hij had kunnen wijzen op het belang van de twee erg jonge kinderen. Hij had er op kunnen wijzen in het kader van het gezinsleven dat mevrouw Williams full-time werkt om het gezin recht te houden en verzoeker zelf dan ook broodnodig is om de twee kinderen op te vangen en te ondersteunen.

Hij had deze elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

Tweede onderdeel.

Er wordt aan verzoeker een termijn van 30 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing duidt geen enkele wettelijke grondslag aan voor dit onderdeel van de beslissing.

Ook over dit onderdeel van de beslissing is verzoeker niet gehoord."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betoogt de verzoeker dat dit artikel niet is vermeld in de bestreden beslissing, en in de beslissing geen enkele melding is van of overweging met betrekking tot het gezinsleven of de gezondheidstoestand van de verzoeker en zijn dochter en stiefzoon.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in dit artikel vermelde elementen. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing wel degelijk motieven bevat die betrekking hebben op het gezinsleven van de verzoeker. Op dit punt mist het argument van de verzoeker dan ook feitelijke grondslag. Deze motieven luiden als volgt: *“De aanwezigheid van een wettelijke partner en (stief) kinderen op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten.”* Bovendien betwist de verzoeker deze motieven niet. Wat betreft zijn gezondheidstoestand stelt de Raad verder vast dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inderdaad oplegt dat rekening moet gehouden worden met de gezondheidstoestand, maar wel met de gezondheidstoestand van *“de betrokken onderdaan van een derde land”*, in casu de verzoeker zelf. Uit geen enkel gegeven van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf medische problemen heeft. Verzoeker voert dit ook niet aan, zodat hij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op dit punt geschonden zou

hebben. Wat betreft de vermelding van de gezondheidstoestand van zijn dochter en stiefzoon en voor zover de verzoeker hiermee wil aantonen dat dit meegenomen diende te worden in de beoordeling van het gezinsleven, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs aanbrengt van de ziekte van zijn dochter. Evenmin blijkt zulks uit het administratief dossier. Hij kan aldus niet voorhouden dat de verwerende partij rekening had moeten houden met een ziekte die haar niet bekend was en waarvan nu evenmin het minste begin van bewijs voor wordt aangebracht.

In verband met de ziekte van de stiefzoon voegt de verzoeker wel stukken aan zijn verzoekschrift. Deze stukken werden echter voor het eerst gevoegd aan het verzoekschrift en nergens blijkt uit het administratief dossier dat er voor het treffen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werd meegedeeld dat de stiefzoon ziek is.

De verzoeker beroept zich echter op artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht en stelt dat indien hij voor het treffen van de bestreden beslissing zou zijn gehoord hij niet enkel zou hebben gewezen op de wettelijke samenwoning met zijn partner, maar dat hij ook zou hebben verduidelijkt dat hij de primaire zorgfiguur is voor de twee kinderen en in het bijzonder voor zijn zieke stiefzoon. Hij zou er ook op gewezen hebben dat het twee erg jonge kinderen betreft, dat zijn partner fulltime werkt, zodat het broodnodig is dat hij de twee jonge kinderen opvangt en ondersteunt.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verweerder niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Er dient te worden opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker werd betekend samen met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om toelating tot verblijf. Uit de aanvraag om toelating tot verblijf van 30 januari 2017 blijkt dat de verzoeker daarin de elementen naar voor heeft gebracht die volgens hem buitengewone omstandigheden uitmaakten in de zin van artikel 12bis, § 1, 3°, van de vreemdelingenwet. Het staat dan ook vast dat de verzoeker voorafgaand aan het bestreden bevel ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk de specifieke kenmerken van zijn situatie kenbaar te maken en te verduidelijken. In de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om toelating tot verblijf van 12 oktober 2017 is de gemachtigde overigens uitgebreid ingegaan op het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en twee kinderen, zijn wettelijke samenwoning, de zorg voor zijn twee kinderen, en de full-time job van zijn partner. Daar waar de verzoeker voor het eerst bij het verzoekschrift een aantal stukken voegt waaruit de ziekte van zijn stiefzoon moet blijken, merkt de Raad op dat de verzoeker nagelaten heeft deze stukken over te maken in het kader van voornoemde aanvraag om toelating tot verblijf. Uit deze stukken blijkt nochtans dat de stiefzoon van de verzoeker reeds sinds juni 2015 in behandeling is, terwijl de aanvraag om toelating tot verblijf dateert van 30 januari 2017. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn geweest om deze stukken op een nuttig tijdstip over te maken aan de diensten van de verweerder. Het bijbrengen van deze stukken in de procedure ten overstaan van de Raad, neemt niet weg dat de verzoeker in het kader van de aanvraagprocedure wel degelijk in de mogelijkheid werd gesteld om zijn situatie kenbaar te maken. De Raad wijst er op dat het hoorrecht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoeker de kans kreeg om de nodige stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

De verzoeker maakt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beperkt de verzoeker zich ertoe te stellen dat er geen proportionaliteitsafweging werd gemaakt. Ook op dit punt kan hij niet worden gevolgd nu duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij als volgt motiveerde: “*De aanwezigheid van een wettelijke partner en (stief) kinderen op het Belgisch grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering*

om zich in het bezit te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten." Uit deze motivering blijkt juist wel dat er een zekere proportionaliteitstoets werd gemaakt. In zoverre de verzoeker ook hier wijst op de elementen die hij zou hebben aangebracht mocht hij gehoord zijn geweest, volstaat het te verwijzen naar wat hiervoor werd uiteengezet aangaande het hoorrecht. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen die hem bekend waren bij het maken van de proportionaliteitstoets.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet rechtmatig zou zijn en maakt een schending van de door hem aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

In het tweede onderdeel van het enig middel betoogt de verzoeker dat hem een termijn van 30 dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. De beslissing duidt echter geen enkele wettelijke grondslag aan voor dit onderdeel van de beslissing, en ook over dit onderdeel van de beslissing is verzoeker niet gehoord.

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel, omdat hij zich nog steeds op het grondgebied bevindt, en de termijn van 30 dagen zoals vermeld in de bestreden beslissing, dit is de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, reeds lang voorbij is en dit zonder dat de verweerder in deze periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen. Bovendien haalt de verzoeker in zijn enig middel zelf artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU